

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6976/05

בפני :
כבוד השופט א' גרוניס
כבוד השופטת מ' נאור
כבוד השופטת א' חיות

העותרת :
המכללה לחינוך גופני ע"ש זינמן במכון וינגייט
בע"מ

נ ג ד

המשיבים :
1. משרד החינוך, התרבות, המדע והספורט
2. שרת החינוך התרבות, המדע והספורט
3. מר יהושע דקל, בתוקף תפקידו כראש מינהל
הספורט במשרד
4. ועדת ההדרכה העליונה לפי חוק הספורט,
משרד החינוך התרבות המדע והספורט
5. הועדה להכרה במוסדות להכשרת מאמנים
ומדריכים, משרד החינוך, התרבות המדע
והספורט
6. ועדת התמיכות בנושאי ספורט, משרד החינוך,
התרבות, המדע והספורט
7. מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

תאריך הישיבה האחרונה : כ"ט בניסן התשס"ט (23.04.09)

בשם העותרת : עו"ד רנאטו יאראק ; עו"ד אוהד יאראק

בשם המשיבים 6-1 : עו"ד שרון רוטשנקר
בשם המשיב 7 : עו"ד חנוך קינן

פסק-דין

עניינה של עתירה זו בבקשת העותרת כי המשיבים 1-6 יכירו בה כמוסד המוסמך להכשיר מדריכים ומאמנים לפי סעיף 1 לחוק הספורט, התשמ"ח-1988 (להלן: חוק הספורט) כשם שהוכר המשיב 7; כי ישולמו לה תמיכות כספיות כשם ששולמו למשיב 7; ובאופן כללי כי המשיבים 1-6 יחדלו מלהפלות את העותרת לרעה לעומת המשיב 7 ויפסיקו את כל פעולותיהם הנעשות בניגוד עניינים.

רקע עובדתי וטענות הצדדים

1. העותרת, חברה לתועלת הציבור שהינה מוסד מוכר על-ידי המועצה להשכלה גבוהה, עוסקת במחקר המוטוריקה של האדם, בתנועה ובספורט. העותרת מכשירה מורים בתחומי החינוך הגופני, הפנאי, הנופש והמחול, מדריכים בענפים שונים של ספורט הישגי, מאמני כדורגל ואנשי מקצוע בתחום התנועה המשקמת, והיא מעניקה לבוגריה תארים בתחומי החינוך הגופני. בין יתר פעילויותיה מקיימת העותרת קורסי מדריכים ומאמנים לציבור הרחב ולתלמידי הוראת חינוך גופני. המשיב 7 (להלן: המכון או מכון וינגייט) מאוגד כעמותה רשומה, והוא עוסק במחקר, פיתוח והכשרה בתחומי הספורט השונים. אחת ממטרותיו של המכון היא לקדם, לטפח, ליזום ולפתח את פעילויות החינוך הגופני, הספורט והבריאות בישראל לכל רמותיו וענפיו, ובין היתר מפעיל המכון בית ספר למאמנים ולמדריכים. העותרת פעלה בעבר כמחלקה במסגרת המכון עד שפרשה לדרך עצמאית וכיום היא פועלת, בין היתר, בשטח המכון ועושה שימוש במתקניו.

2. סעיף 2(א) לחוק הספורט קובע כי שר החינוך והתרבות רשאי לקבוע בצו כי בענף ספורט מסוים, כולו או חלקו, לא יוכל אדם לעסוק כמאמן או כמדריך ספורט, אלא אם כן יש בידו תעודת הסמכה לאותו ענף. בסעיף ההגדרות של חוק הספורט מוגדרת "תעודת הסמכה" כך:

"תעודת המסמיכה אדם לעסוק כמאמן או כמדריך ספורט, שניתנה מאת אחד מאלה:
 (1) בית ספר בישראל שהכיר בו השר לעניין זה;
 (2) בית ספר מחוץ לישראל, ובלבד שוועדה כאמור בסעיף 4 הכירה בתעודה;
 (3) מוסר מוכר המכשיר עובדי הוראה לחינוך גופני, ובלבד שהשר הכיר במוסד לעניין זה ושהתעודה ניתנה לבוגר המוסד בתנאים שקבע השר, הכל בשים לב, בין השאר, לתכנית הלימודים של המוסד להכשרת עובדי הוראה כאמור ולהתמחויות המתקיימות בו."

תקנות הספורט (חיוב בתעודת הסמכה), תשנ"ז-1997 (להלן: תקנות ההסמכה), מפרטות באילו ענפי ספורט נדרשת תעודת הסמכה על מנת שאדם יוכל לעסוק כמאמן או כמדריך ספורט בהם. מוסד המבקש לקבל הכרה לצורך מתן תעודת הסמכה למאמנים ולמדריכים נדרש לעמוד בתבחינים שנקבעו על-ידי המשיבה 4, ועדת ההדרכה העליונה לפי חוק הספורט (להלן: ועדת ההדרכה). ההכרה ניתנת על-ידי המשיבה 5, הוועדה להכרה במוסדות להכשרת מאמנים ומדריכים במשרד הספורט (להלן: ועדת ההכרה), שתפקידה לבחון האם המוסד שביקש הכרה כאמור עומד בתבחינים בכל הנוגע לכוח האדם המקצועי, מתקנים הולמים לקיום ההכשרה וכדומה. העתירה שלפנינו עוסקת בשתי סוגיות עיקריות: הכרה בעותרת לפי חוק הספורט וכן קבלת תמיכות כספיות הניתנות מאת משרד החינוך והתרבות למוסדות ציבור לפי סעיף 3א לחוק יסודות התקציב, תשמ"ה-1985 (להלן: חוק יסודות התקציב). בנושאים אלה טוענת העותרת כי היא מופלית לרעה לעומת מכון וינגייט בשל ניגוד עניינים הקיים לטענתה על רקע היחסים שבין המשיבים 1-6 (להלן: המשיבים) לבין המכון.

3. בעתירה, אשר הוגשה בשנת 2005, מלינה העותרת על כך שגורמים שונים במינהל הספורט שבמשרד החינוך (להלן: מינהל הספורט) מעורבים בניהולו של מכון וינגייט באופן היוצר ניגוד עניינים פסול בין תפקידיהם השונים. בהקשר זה מצביעה העותרת על כך שלפי תקנון מכון וינגייט (כנוסחו בעת הגשת העתירה) מחצית מחברי הוועד המנהל של המכון מתמנים על-ידי משרד החינוך, התרבות והספורט מבין עובדיו הבכירים של המשרד וראש מינהל הספורט מכהן מתוקף תפקידו גם כיושב-ראש הוועד המנהל של המכון. בהקשר זה טענה העותרת כי המכון מתיימר לשמש כ"גוף לאומי" בתחום פיתוח הספורט וקידומו, ובה בעת הוא פועל כגורם כלכלי-מסחרי בתחום של הכשרת מאמנים ומדריכים, פיתוח מתקני ספורט, אירוח וכדומה. מצב זה, לטענת העותרת, מעניק למכון עדיפות על-פני גופים מתחרים, סבסוד מיותר מטעם המדינה ויוצר ניגוד עניינים פסול מצד אנשי משרד החינוך ומינהל הספורט בשל עירוב התחומים בין מעמדו הממלכתי לכאורה של המכון ובין פעילותו העסקית. העותרת מפנה בהקשר זה לדו"ח ועדת פוגל אשר מונתה בשנת 1999 לבחינת פעילותו של המכון, בו הומלץ להפריד בין תפקידי המכון ובין תפקידי הממשלה וליצור אבחנה ברורה בין תחומי פעילות לאומיים ותחומי פעילות כלכליים-עסקיים. כמו כן מפנה העותרת לדו"ח מבקר המדינה שהצביע על ניגוד העניינים הנטען בעתירה ולעמדה דומה שהביע רשם העמותות. העותרת מלינה על כך שהמשיב 3 שימש כסמנכ"ל משרד החינוך וראש מינהל הספורט ובה בעת כיהן גם כיושב-ראש הוועד המנהל של המכון; על כך שבועדת ההכרה חברים אנשי משרד החינוך ומינהל הספורט הקשורים במכון,

לרבות כאלה המשמשים כחברים בוועד המנהל שלו; וכן על כך שיושב-ראש ועדת ההכרה, מר שלמה סביה, הוא מפקח במינהל הספורט וכפוף למשיב 3. כמו כן מלינה העותרת על כך שחלק מחברי ועדת ההדרכה הם בעלי תפקידים שונים במכון לרבות בוועד המנהל שלו ועל כך שאחד מחבריה הוא מנכ"ל המכון, ואף מפנה לביקורת שמתח מבקר המדינה על הרכבה של ועדת ההדרכה. העותרת טוענת כי במצב דברים שבו משרד החינוך, המוסמך להכיר בבתי ספר לעניין חוק הספורט, לקבוע את התבחינים לכך ולהעביר להם תקציבים, מחזיק בשליטתו בית ספר למאמנים ומדריכים, מתקיים ניגוד עניינים פסול המוביל לאפליית המתמסכת בכל הנוגע להכרה לפי חוק הספורט ולמתן תמיכות כספיות.

4. אשר לסוגיית ההכרה מלינה העותרת על כך שההכרה הניתנת על-ידי המשיבים להסמכת מדריכים ומאמנים לפי חוק הספורט נעשית באופן פרטני לגבי כל קורס וקורס, להבדיל מהכרה גורפת במוסד, והיא מוגבלת לתקופה של שנתיים ולמקום ספציפי בו מתבצעת הפעילות. לעומת זאת, בית הספר למאמנים ולמדריכים של מכון וינגייט זכה להכרה גורפת בשנת 1991, ללא תבחינים או פיקוח, ומדובר בהכרה קבועה ממנה נהנה המכון עד היום בלא צורך להעמיד במבחן את תוכניות הלימוד, המרצים, המתקנים וכדומה. העותרת מוסיפה וטוענת כי התבחינים שנקבעו על-ידי ועדת ההדרכה לעניין הכשרת מדריכים ומאמנים נגועים בחוסר סבירות קיצוני, אפליה וחוסר צדק ולטענתה הם "נתפרו" במכוון על-פי מידותיו של המכון באופן שיקשה מאוד על גורמים חדשים לחדור לתחום זה, נוכח ניגוד העניינים בו נמצאת הוועדה. כמו כן טוענת העותרת כי התבחינים לא הותקנו כתקנות ולא פורסמו כדין ויש לפסלם. עוד טוענת העותרת כי ועדת ההכרה מגבילה את תקופת ההכרה בקורסי ההסמכה לשנתיים בלבד אף שבתבחינים נקבע כי ההכרה תוענק לתקופה של חמש שנים ובסיומה יוחלט לגבי מעמדו הקבוע של הקורס והיא מוסיפה וטוענת כי ועדת ההכרה, הפועלת אף היא בניגוד עניינים, מפלה ביודעין בינה ובין המכון, מערימה עליה קשיים מיותרים ודרישות שרירותיות והיא אף נוקטת סחבת מכוונת בטיפול בבקשות ההכרה שלה בקורסים.

5. היבט אחר של ניגוד העניינים בו מצויים המשיבים, כך לטענת העותרת, בא לידי ביטוי בדחיית בקשותיה לתמיכה כספית. מבחני התמיכה הרלוונטיים לענייננו נקבעו במבחן תמיכה 109 שעניינו תמיכה ב"מפעלי הדרכה, קורסים והשתלמויות בספורט וחינוך גופני" למוסדות אשר הוכרו לפי חוק הספורט וכן במבחן תמיכה 112 שעניינו תמיכה במרכזים המתמחים במחקר, טיפוח ומתן שירותים מדעיים לספורט (י"פ 4042 מיום 17.9.1992, עמ' 4769-4770). בשנת 2004 הגישה העותרת בקשה

לקבלת תמיכה מכוח מבחני תמיכה אלו אך זכתה לתמיכה לפי מבחן תמיכה 109 בלבד, לאחר שוועדת התמיכות קבעה כי היא אינה עומדת בקריטריונים לפי מבחן תמיכה 112. בשנים 2005-2008 הגישה העותרת בקשות נוספות לקבלת תמיכה לפי מבחן תמיכה 112 (החל משנת 2005 הקפיא משרד החינוך את חלוקת התקציבים לפי מבחן תמיכה 109), אך ועדת התמיכות דחתה את כל בקשותיה בנימוק שהיא אינה עומדת בקריטריונים הנדרשים. העותרת מלינה על קביעה זו ומציינת כי יושב-ראש ועדת התמיכות, מר דודו מלכא, מכהן גם כסגנו של מנהל מינהל הספורט (המשיב 3), כי שאר חברי הוועדה הם עובדי משרד החינוך הנתונים במצב של ניגוד עניינים נוכח שליטת המשרד במכון כאמור ותלותו של המכון בתקציבי המשרד (אשר ללא העברת התמיכה על פי מבחני תמיכות 109 ו-112 נדרש להקצות למכון כספים נוספים מתקציביו האחרים). עוד טוענת העותרת כי מבחן תמיכה 112 נוסח כך שיתאים לפונקציות ולפעילויות אותן מקיים המכון וכתוצאה מכך המכון הוא הגוף היחיד הזוכה מזה שנים לתמיכה מכוחה. לטענת העותרת, בשל הניסיון "לתפור" את מבחן התמיכה 112 על-פי מידותיו של המכון, מפרשים המשיבים מבחן תמיכה זה כמחייבת עמידה בכל אחד ואחד מן המבחנים הקבועים בה ומסרבים להעניק תמיכה על פיה גם לגופים העומדים במרבית הדרישות המהותיות שבה.

5. ביום 19.9.2005 הוצא צו על-תנאי בעתירה בכל הנוגע להכרה בעותרת על פי חוק הספורט כפי שהוכר מכון וינגייט; תשלום תמיכות לעותרת על ידי המשיב 1 כפי שהן משולמות למכון; ובאופן כללי, מדוע לא יחדלו המשיבים להפלות את העותרת לרעה ביחס למכון ותיפסק לחלוטין פעילותם הנעשית בניגוד עניינים חמור. באותו היום הוצא צו ביניים לפיו תימשך הכרת המדינה בקורסים שמקיימת העותרת אשר הוכרו בעבר ובלבד שהמדינה תהא זכאית לפקח על אותם קורסים והעותרת תקיים את התנאים שנקבעו על-ידי המדינה בעבר. כמו כן ניתן צו ביניים לפיו "תישמר לעותרת זכותה למענקים לשנת 2005 - אם תזכה בעתירתה - למענק שיחולק בשנת 2006".

6. המשיבים, מצידם, טוענים כי טענותיה של העותרת משוללות בסיס וכי בשל כך וכן בשל העובדה כי במספר עניינים שהועלו בעתירה חל ממילא שינוי במצב העובדתי, יש לדחותה. אשר לטענות בדבר ניגוד עניינים טוענים המשיבים כי בוועדות הרלוונטיות חברים אנשי המקצוע המתאימים ביותר להגשמת תכליתן וכי אין כל פסול בכך בהדגישם כי חברי הוועדות אינם "נציגים" של המוסדות שהם מועסקים או הועסקו בהם בעבר ובמסגרת חברותם בוועדה הם אמונים על קידום הספורט בכללותו. מכל מקום, המשיבים עדכנו בתגובתם כי ביום 16.6.2008 החליט חבר הנאמנים של מכון וינגייט על שינוי תקנון המכון באופן שיושב ראש הוועד המנהל של המכון לא

יהא עוד ראש מינהל הספורט מתוקף תפקידו, אלא יתמנה על דרך של הצגת מועמד לתפקיד על-ידי השר המופקד על תיק הספורט והבאתו לאישור חבר הנאמנים. בהתאם לכך מונה ביום 1.9.2008 פרופ' ישראל בורוביץ כיושב-ראש הוועד המנהל של המכון (במקום ד"ר אורי שפר ראש מינהל הספורט). אשר לוועדת ההכרה הוסיפו המשיבים ועדכנו כי היא מורכבת משלושה חברים בלבד, כולם אנשי מינהל הספורט במשרד החינוך וכי איש מחבריה אינו קשור לוועד המנהל של מכון וינגייט (חבר אחד הוא חבר באסיפה הכללית של המכון). עוד עדכנו המשיבים כי המשיב 3, מנהל מינהל הספורט ד"ר שוקי דקל, פרש לגמלאות בסוף חודש יוני 2007; כי ד"ר אורי שפר, אשר נבחר למלא את תפקידו ואשר שימש טרם מינויו כמנכ"ל מכון וינגייט נטל חופשה ללא תשלום מתפקידו במכון, מיד עם מינויו. המשיבים מוסיפים וטוענים כי מכון וינגייט הוא בעל מעמד מיוחד כמוסד לאומי מרכזי ובעל מומחיות מוכרת בתחומי מחקר, טיפוח ספורטאים מחוננים, הדרכה, בדיקות, רפואת ספורט, ספורט הישגי, שיקום נפגעי ספורט ועוד, וכי על דרך ההשאלה ניתן לומר כי מכון וינגייט הינו המקבילה של מכון ויצמן בתחום המדע. עוד מציינים המשיבים כי ייחודו של המכון הוכר על-ידי שתי ועדות ציבוריות שנתמנו לבחינת מדיניות הספורט בישראל, ועדת לויין וועדת פוגל. ועדת לויין המליצה כי המכון יוכר באופן רשמי כמכון הלאומי לחינוך גופני ולספורט. ועדת פוגל המליצה על קיומו של מכון לאומי אחד לספורט, על אימוץ מלא של התפישה הרואה במכון משום מכון לאומי להנחלה, הדרכה וטיפוח הספורט, ועל נקיטת צעדים אופרטיביים לקידומה. המלצותיהן של ועדות אלו נבחנו על-ידי משרד החינוך ולאחר התייעצות עם רשות החברות הממשלתיות החליט המשרד לפעול להפיכת המכון לחברה ממשלתית במטרה להגשים את אופיו הלאומי, מהלך שיש בו כדי לשנות את הבסיס העובדתי והמשפטי שביסוד העתירה כולה.

7. אשר להכרה בקורסים טוענים המשיבים כי בעבר ניתנה למכון וינגייט הכרה למתן תעודות הסמכה לאימון ולהדרכה בכל ענפי הספורט בשל אופיו הייחודי ובשל המתקנים הרבים שבשטחו, אך כיום כל מוסד, לרבות המכון, המבקש הכרה נדרש להוכיח את עמידתו בתבחינים לגבי כל ענף בנפרד. כמו כן, ההכרה ניתנת לגבי מקום מסוים בו נמצא המתקן הרלוונטי לאותו ענף ספורט והיא תקפה לשנתיים בלבד. המשיבים טוענים כי הסדרה המביאה בחשבון את רמת הסיכון הגלומה בפעילות הגופנית המשתנה מענף ספורט אחד למשנהו מגשימה באופן מיטבי את הצורך להגן על שלום הציבור ובריאותו ופיקוח על הכשרת מדריכים ומאמנים. בהקשר זה טוענים המשיבים כי ההכרה למתן תעודות הסמכה ניתנת לכל המוסדות באופן שוויוני וכי מוסדות רבים - לרבות העותרת - קיבלו הכרה בענפי ספורט שונים ומגוונים. אשר לטענת העותרת לפיה המשיבים אינם מוסמכים לפקח על הקורסים הנערכים במסגרתה

בהיותה מוסד להשכלה גבוהה, טוענים המשיבים כי הפיקוח על בתי ספר להכשרת מדריכים ומאמנים בספורט נעשה באמצעות רשות הספורט והחינוך הגופני במשרד החינוך וכי להכרה מטעם המועצה להשכלה גבוהה אין כל קשר לכך. עוד טוענים המשיבים כי התבחינים עוצבו באופן מקצועי ושוויוני, כי אין יסוד לטענה בדבר אי פרסומם בתקנות וכי כיום שלושה-עשר מוסדות עומדים בתבחינים וקיבלו הכרה מכוחם לצורך מתן תעודות הסמכה, עובדה הסותרת את הטענה לפיה התבחינים "נתפרו" למידותיו של המכון. אשר לטענת העותרת כי יש לפסול את התבחינים לאור ניגוד העניינים בו נגועה ועדת ההדרכה טענו המשיבים בעת הגשת תגובתם כי איש מהיושבים בוועדת ההדרכה אינו קשור למכון וינגייט ושלושה מבין שמונת חברי הוועדה הם בוגרי העותרת דווקא. מכל מקום המשיבים מציינים כי הם שוקדים על שינוי התבחינים, מהלך לו שותפים נציגי כל המוסדות שקיבלו הכרה להכשרת מדריכים ומאמנים בישראל לרבות נציגי העותרת, ולבסוף הם טוענים כי העותרת לא ביקשה סעד לשינוי התבחינים האמורים וגם מטעם זה הדיון בנושא אינו רלוונטי.

8. אשר לסוגיית התמיכות טוענים המשיבים כי תכליתו המקורית של מבחן תמיכה 109 הייתה לסייע לקורסים שהינם פחות פופולאריים בציבור ועל כן פחות רווחיים, אך בשנת 2005 הוחלט שלא להקצות עוד תמיכות לפי מבחן זה שכן מפעלי ספורט שבעבר היו פחות רווחיים הפכו רווחיים ואינם נזקקים עוד לתמיכה. לטענת המשיבים מדובר במדיניות לגיטימית שאין להתערב בה, והם מדגישים כי מבחני תמיכה נוספים, שאינם רלוונטיים כלל לעותרת, הוקפאו אף הם בשנים האחרונות. המשיבים מוסיפים וטוענים כי בקשתה של העותרת לקבלת תמיכה לפי מבחן תמיכה 112 נדחתה מטעמים ענייניים שכן היא לא עמדה בקריטריונים שנקבעו לעניין זה. עוד טוענים המשיבים כי אין מקום ליתן לעותרת תמיכה לשנת 2004 שכן שנת תקציב זו חלפה טרם שהוגשה העתירה, ובנוסף לכך גם אם נפל פגם בחלוקת התמיכות בשנה מסוימת לא יינתן סעד לעותרת לאחר שכבר חולקו הכספים. בהמשך עדכנו המשיבים כי תוקפו של מבחן תמיכה 112 הוגבל עד לסוף שנת 2008, במסגרת בדיקה של קבוצת מבחני תמיכה שנערכה במשרד המשפטים ובאגף החשב הכללי וללא קשר לעתירה, כי גיבוש נוסח חלופי נמצא בפני סיום וכי בנסיבות אלה טענות העותרת לגבי מבחן תמיכה זה התייתרו.

9. מכון וינגייט טוען, מצידו, כי ברקע העתירה ניצב סכסוך שנתגלע בינו ובין העותרת כדיירת בשטחו והוא מפרט בהרחבה מדוע אין כל מקום להשוואה בין המוסדות, בהדגישו כי הוא מוסד ייחודי מסוגו בישראל המקבל כספי תמיכות בגין פעילויות ציבוריות הנעשות על-ידו ואינן מתבצעות על-ידי העותרת. המכון מוסיף

וטוען כי אנשי משרד החינוך אינם שולטים בו וכי מכל מקום כמכון לאומי המייצג את האינטרסים של מדינת ישראל בתחום הספורט והחינוך הגופני, נחזית השתתפותם של נציגי המדינה בוועד המנהל כטבעית ומובנת מאליה. המכון מוסיף וטוען כי נציב שירות המדינה הוא שאישר את שיתופם של עובדי המדינה בהנהלת המכון; כי חברי הנהלת המכון, שהם עובדיו לכל דבר ועניין, מתפעלים אותו ופועלים בשמו ומכוחו; כי מי שמחליט לעניין מדיניות המכון, מאשר את תקציבו וממנה את מחצית חברי הוועד המנהל היא האסיפה הכללית ("חבר הנאמנים"); וכי הגם שמחצית מחברי הוועד המנהל מתמנים לתפקידם על-ידי שר החינוך, התרבות והספורט, רוב חברי האסיפה הכללית, אליה כפוף הוועד המנהל, הינם אנשי ציבור ורק כ-14% הינם נציגי השר. כמו כן טוען המכון כי אין כל פסול בכך שהוא עוסק גם בפעילות כלכלית המשמשת כאמצעי לביצוע הפעילות "הלאומית" שלו והוא מוסיף וטוען כי השינוי שבוצע בתקנונו בשנת 2008 מנתק את תפקיד יושב-ראש הוועד המנהל מתפקיד ראש מינהל הספורט; כי בחבר הנאמנים מצויה המדינה בנחיתות משמעותית מבחינת כוח ההצבעה; וכי אף שאחד המושבים בחבר הנאמנים שמור לראש מינהל הספורט, מושב נוסף זה מעלה את כוח ההצבעה של נציגי המדינה לכדי כ-13% בלבד. עוד טוען המכון כי מאז היכנסו לתפקיד ראש מינהל הספורט נמנע ד"ר שפר מלממש חברות זו ולא נטל כל חלק בפעילותו של חבר הנאמנים. לבסוף טוען המכון כי הוא הוכר מאז שנת 1988 לעניין כלל ענפי הספורט וללא כל מגבלה זמן רב לפני שגובשו תבחינים כלשהם בהקשר זה ובעת שבעלי התפקידים הנוגעים בדבר היו שונים, והוא מציין כי אין לו כל התנגדות לפתיחתם של בתי ספר ראויים להכשרת מדריכים בכל תחומי הספורט אך ריבוי בתי ספר להכשרת מאמנים עלול לפגוע ברמת ההכשרה.

10. בתגובה לטענות המשיבים טוענת העותרת כי לא הובהר כיצד שינוי התקנון או שינוי אישיותו המשפטית של המכון תמנע את ניגוד העניינים החרף עליו הצביעה וכי לא פורט לוח זמנים כלשהו להשלמת התהליך. כמו כן מלינה העותרת על כך שד"ר אורי שפר מונה לראשות מינהל הספורט בזמן שעוד היה בחופשה ללא תשלום מתפקידו כמנכ"ל המכון, ואף לאחר שמונה לראש מינהל הספורט המשיך להתגורר במכון עם בת זוגו שהיא עובדת המכון. העותרת מוסיפה וטוענת כי ד"ר שפר, בנוסף להיותו ראש מינהל הספורט, מכהן גם כיושב-ראש ועדת התמיכות וכחבר בחבר הנאמנים של המכון וכי גם לאחר שינוי תקנון המכון אין כל איסור על מינויו של ראש מינהל הספורט או כל בעל תפקיד אחר במינהל הספורט לראשות הוועד המנהל של המכון. עוד טוענת העותרת כי לפחות שלושה מחברי הוועד המנהל של המכון מכהנים בתפקידים בכירים במינהל הספורט: מר שלמה סביה, המכהן כיושב-ראש ועדת ההכרה וכמפקח מינהל הספורט במחוז תל אביב; מר עופר בוסתן, המכהן כמפקח מטעם מינהל

הספורט במחוז הצפון; מר לוואי בדיר המכהן כמפקח במינהל הספורט למיטב ידיעת העותרת ואף מר נוג'ידת עזאי, המכהן אמנם כחבר הוועד המנהל שלא כנציג מינהל הספורט, אך משמש גם כמפקח מטעם מינהל הספורט במחוז צפון. כמו כן, חברים אחרים בוועד המנהל הם לטענת העותרת פנסיונרים שעבדו בעבר במינהל הספורט.

אשר להכרה בקורסים ציינה העותרת כי בסופו של דבר ניתנו לה כל אישורי הקורסים שהתבקשו על-ידה אך היא מלינה על העיכוב הרב במתן האישורים המונע ממנה להיערך לקיום הקורסים מבעוד מועד וטוענת כי כל עוד המשיבים מפרשים את חוק הספורט כמאפשר להם לאשר כל קורס בנפרד, הם ימשיכו להערים עליה קשיים בתחום זה. כמו כן טוענת העותרת כי מאחר שהמכון הוכר בעבר באופן גורף לגבי כל קורס בלא הגבלת זמן ומקום, אין הוא נדרש לאשר מחדש את הקורסים שהוא מעביר ועדיין יש לו עדיפות בהקשר זה. אשר לתמיכות טוענת העותרת כי החלטת ועדת התמיכות לגבי שנת 2006 חתומה על-ידי יושב-ראש ועדת התמיכות מר דודו מלכא, שהוא סגן ראש מינהל הספורט וחבר האסיפה הכללית של המכון; כי לא נערך כל שינוי בתחום התמיכות; כי המשיבים ממשיכים למנוע ממנה קבלת תמיכות ומעבירים את מלוא התמיכה לידי המכון בלבד; וכי העובדה שהיועץ המשפטי לממשלה הורה על ביטול מבחן תמיכה 112 מעידה על כך שהיא "נתפרה" למידותיו של המכון. לבסוף מלינה העותרת על כך שמינהל הספורט שכר את שירותי המכון לעריכת אירועים שונים.

11. בעדכון האחרון שהוגש מטעמם ביום 20.4.2009 ציינו המשיבים כי יושב-ראש ועדת ההכרה, מר שלמה סביה, חתם עם מינויו כחבר הוועד המנהל במכון על הסדר ניגוד עניינים המונע ממנו מלהשתתף בכל דיון בעניין בית הספר למאמנים ומדריכים שבמכון, הוא הונחה להימנע מקבלת החלטות בעניינו של מכון וינגייט ובכל שאלה המעוררת ספק עליו להיוועץ עם הלשכה המשפטית. כמו כן מציינים המשיבים כי ד"ר אורי שפר חתם אף הוא על הסדר ניגוד עניינים לעניין קשריו עם המכון הכולל התחייבות שלא לכהן בכל תפקיד, לרבות חבר עמותה או חבר ועד עמותה במכון. בנוסף התחייב ד"ר שפר שלא לקבל החלטות העלולות להעמידו במצב של ניגוד עניינים ובפרט בנושאים הקשורים לקרובי משפחתו. נטען כי מאז סיים ד"ר שפר את תפקידו כמנכ"ל המכון ביום 1.1.2008 לא שימש בשום תפקיד בו, לרבות השתתפות בישיבות חבר הנאמנים ואין בכוונתו לשמש בתפקיד מעין זה. ד"ר שפר אף הודיע למכון על אי נכוונתו להיות חבר בחבר הנאמנים ככל שתפקיד זה יועד לו. אשר לטענות העותרת לפיה מפקחים מטעם מינהל הספורט מכהנים כחברים בוועד המנהל של מכון וינגייט טוענים המשיבים כי הטענה לניגוד עניינים מוסדי בהקשר זה אינה

מובנת והם מדגישים כי המפקחים פועלים מול רשויות מקומיות שונות במטרה לקדם את הפעילות הספורטיבית בתחומן ולפקח על שימוש בכספי התמיכה המשולמים להן. בנוסף עדכנו המשיבים כי הוחלט כאמור להפוך את המכון לחברה ממשלתית, כי נשקלה אפשרות להפיכתו לתאגיד סטוטורי וכי מינהל הספורט החל לגבש טיוטה של הצעת חוק ממשלתית בעניין זה. בשל החלפת השר הממונה על תחום הספורט יובא העניין, כך נטען, בפני השרה החדשה ובהנחה שהתהליך יימשך, צפוי הדבר לשנות את התשתית העובדתית והמשפטית העומדת ביסוד העתירה כולה, לרבות שינויים שייערכו בתקנון העמותה ובהרכבה. כמו כן טוענים המשיבים כי כיום מאושרים לעותרת 300 קורסים לעומת 100 קורסים שאושרו למכון וינגייט, ולעת הזו לא מונחת על שולחנו של מנהל המחלקה לספורט תחרותי בקשה חדשה כלשהי מטעמה. המשיבים מוסיפים וטוענים כי העותרת אינה מופלית לרעה בכל הנוגע לטיפול בבקשותיה וכי מכל מקום ייעשה מאמץ להקדים את מועד הטיפול בבקשות. לבסוף טוענים המשיבים כי גיבוש התבחינים העדכניים עומד בפני סיום ועל רקע זה האישורים הניתנים למוסדות להכשרת מאמנים מוארכים לשנתיים בלבד.

ד"ר

12. העתירה שבכאן תלויה ועומדת מזה כארבע שנים וכפי העולה מן ההודעות המעדכנות שהוגשו מעת לעת על-ידי המשיבים, במהלך שנים אלה חלו התפתחויות והתרחשו שינויים בכמה עניינים שבהם היא עוסקת באופן המייתר למעשה את הדיון בחלק מן הטענות שהועלו בה, ואילו לגבי עניינים נוספים המועלים בה צפויים לחול שינויים בזמן הקרוב. נוכח התפתחויות אלו, לא מצאנו כי יש מקום להוסיף ולהותיר את העתירה תלויה ועומדת בשלב זה והחלטנו להכריע בה בהינתן מצב הדברים הנוכחי והצפי לשינוי בעתיד, כאמור.

ניגוד עניינים

13. העותרת מעלה שורה ארוכה של טענות באשר לניגוד העניינים הקיים כתוצאה מכך שהגורמים המטפלים בהכרה במוסדות להסמכת מדריכים ומאמנים לפי חוק הספורט ובקביעת הקריטריונים להכרה באותם מוסדות ותקצובם, נוטלים חלק בפעילותו ובהנהלתו של מכון וינגייט, שהינו אחד הגורמים המתחרים בתחום זה.

אכן, נראה שקיים ניגוד עניינים מוסדי, או למצער אפשרות ממשית לניגוד עניינים כזה מקום שבו חברה של רשות מינהלית כלשהי נמנים עם הנהלתו של מוסד

ובה בעת הם מופקדים מתוקף תפקידם ברשות המינהלית על מתן הכרה לאותו מוסד ולמוסדות המתחרים בו ועל התמיכה הכספית בהם (לסוגיה של ניגוד עניינים מוסדי ראו בג"ץ 11745/04 רמות למען הסביבה נ' המועצה הארצית לתכנון ולבניה, פסקה 15 (טרם פורסם, 4.9.2008); לסוגיה של ניגוד עניינים בכל הנוגע למתן תמיכות ראו בג"ץ 8912/05 מפגשים - עמותה למעורבות חינוכית וחברתית נ' שרת החינוך התרבות והספורט, פסקאות 12-15 (טרם פורסם, 14.3.2007); כמו כן ראו והשוו בג"ץ 149/74 איגוד הייעל בע"מ נ' שר העבודה, פ"ד כט(1) 645 (1974)). על העדר התחימה וההגדרה המפורשת של משימות המכון ועל הצורך בהפרדה בין פעילות הממשלה והמכון עמדו גורמים שונים בעבר לרבות ועדת פוגל ומבקר המדינה. לפיכך יש לברך על מאמצייהם של המשיבים להסדרת אישיותו המשפטית של המכון, מהלך שנועד למנוע מצב זה של ניגוד עניינים ולקבוע תחימה ברורה של תפקידי המכון וייעודיו. אין פסול בכך שהמדינה תקים מכון לאומי אחד לספורט אך המבנה התאגידי והטיפול בו חייב להיקבע באופן שיסמן אבחנה ברורה בין תחומי פעילות לאומיים ותחומי פעילות עסקיים וימנע פגיעה בתחרות ובשוויון. יש להניח כי המשיבים ישלימו מהלך זה ללא דיחוי נוסף וכן יש להניח כי במסגרתו יינתן מענה הולם לכל הקשיים שהתעוררו בהקשר זה במשך השנים עליהם הצביעה העותרת. נוכח השינוי הצפוי באופן התאגדותו של המכון לא מצאנו מקום להידרש בשלב זה לגופן של טענות ניגוד העניינים שהעלתה העותרת, העומדות להיפתר בדרך זו בקרוב.

הכרה לפי חוק הספורט

14. טענה מרכזית שמעלה העותרת היא הטענה לפיה על המשיבים להכיר בה באופן גורף כמוסד המוסמך להכשיר מדריכים ומאמנים על-פי סעיף 1 לחוק הספורט, "כפי שהוכר המשיב 7". המשיבים הבהירו בהקשר זה כי בעבר ניתנה הכרה גורפת למכון וינגייט, אך כיום ההכרה ניתנת לכל ענף ספורט בנפרד, לגבי מתקן מסוים ולפרק זמן מוגבל, נוכח העובדה שכל ענף ספורט מצריך פיקוח קונקרטי מבחינת כוח האדם המקצועי וקיום המתקנים המתאימים. אנו סבורים כי מדובר במדיניות סבירה העולה בקנה אחד עם לשונם של חוק הספורט ושל תקנות ההסמכה. סעיף 2(א) לחוק הספורט כותרתו "חייב בתעודת הסמכה" והוא קובע כי "השר רשאי לקבוע בצו כי בענף ספורט מסוים, כולו או חלקו, לא יוכל אדם לעסוק כמאמן או כמדריך ספורט, אלא אם כן יש בידו תעודת הסמכה לאותו ענף". בסעיף ההגדרות בחוק הספורט מוגדרת תעודת הסמכה, בין היתר, כתעודה המסמיכה אדם לעסוק כמאמן או כמדריך ספורט, שניתנה מאת "בית ספר בישראל שהכיר בו השר לעניין זה" או "מוסר מוכר המכשיר עובדי הוראה לחינוך גופני, ובלבד שהשר הכיר במוסד לעניין זה ושהתעודה ניתנה לבוגר

המוסד בתנאים שקבע השר, הכל בשים לב, בין השאר, לתכנית הלימודים של המוסד להכשרת עובדי הוראה כאמור ולהתמחויות המתקיימות בו". המשיבים טוענים כי השר נוהג להעניק הכרה בבית הספר "לעניין זה", דהיינו לעניין מתן תעודות הסמכה בענף מסוים והדבר מתיישב עם תקנות ההסמכה המונות שורה של ענפי ספורט שכל אחד מהם מצריך תעודת הסמכה על מנת שאדם יוכל לשמש כמאמן או כמדריך באותו ענף. בניגוד לטענת העותרת פרשנות זו אינה עומדת בסתירה להוראות החוק והתקנות והיא אף משקפת תכלית רצויה של הגברת הפיקוח על מתן תעודות הסמכה למדריכים ולמאמנים, נוכח הסיכון הגלום בפעילות הגופנית המשתנה מענף ספורטיבי אחד למשנהו. הלכה היא מלפנינו כי בית המשפט הבוחן החלטה שהתקבלה על-ידי רשות מינהלית בהתבסס על שיקולים מקצועיים לא ימיר את שיקול דעתה בשיקול דעתו, אלא יבחן את החלטתה על-פי עילות הביקורת השיפוטית המקובלות ויתערב בהחלטה רק מקום שבו הופר כלל מכללי המשפט המינהלי דוגמת חריגה מסמכות, אפליה, שיקולים זרים, שרירות, חריגה מהותית ממתחם הסבירות ועוד (ראו למשל: בר"ם 3186/03 מדינת ישראל נ' עין דור, פ"ד נח(4) 754, 766-767 (2004); בג"ץ 5636/01 בקמן נ' שר העבודה והרווחה, פ"ד נח(5) 890, 894 (2004)). במקרה דנן גישת המשיבים באשר להכרה בקורסים אינה מגלה עילה להתערבותנו, מה גם שהמשיבים מדגישים כי מדיניות מיושמת כיום באורח שוויוני כלפי כל מוסד המבקש הכרה למתן תעודות הסמכה למדריכים ולמאמנים, לרבות מכון וינגייט.

15. אשר לתבחינים. המשיבים הצביעו בתגובותיהם על כך שהתבחינים נקבעו בהתאם לאמות מידה מקצועיות ושוויוניות וכי העותרת אינה מופלית לרעה בכל הנוגע אליהם. לא מצאנו מקום להידרש באופן פרטני לתוכן התבחינים או לטענה כי יש לעגנם בתקנות, וזאת נוכח הודעת המשיבים כי הם שוקדים על שינויים, כי מהלך זה עומד כיום בפני סיום וכי שותפה לו גם העותרת. כמו כן, ונוכח השינוי הצפוי בתבחינים (ובחוק הספורט ותקנותיו) כאמור, נראה לנו כי אין פסול במדיניות שנוקטים המשיבים להגביל את האישורים הניתנים למוסדות להכשרת מאמנים לשנתיים בלבד במקום לחמש שנים כקבוע בתבחינים הקיימים, על מנת שניתן יהיה לשוב ולבחון את הבקשות להארכת האישורים בהתאם למצב המשפטי העדכני.

16. טענה נוספת שמעלה העותרת היא הטענה כי ועדת ההכרה מקשה עליה לקיים את קורסי ההסמכה השונים, מפלה ביודעין בין המכון לבין העותרת, מערימה קשיים ודרישות שרירותיות ואף נוקטת סחבת מכוונת בטיפול בבקשות ההכרה של העותרת. בתנאים אלה מתקשה העותרת להכין תוכנית לימודים מסודרת ולבצע הרשמה לקורסים מבעוד מועד וכבר קרה שהעותרת נאלצה לבטל קורסים שהאישור לגביהם לא נתקבל.

העותרת מודה כי בלחץ העתירה חל שיפור מסוים בעניין זה אך לטענתה היא עדיין "נאלצת להתדפק על שערי המשיבים". המשיבים ציינו כי העותרת לא הופלתה לרעה באופן הטיפול בבקשות וודאי שלא במספר הבקשות המאושרות, שכן לעותרת אושרו בקשות רבות לקורסים וכיום מאושרים לה 300 קורסים בסך-הכל (לעומת 100 קורסים המאושרים למכון וינגייט). נראה, אפוא, שהקשיים הפרטניים שהעלתה העותרת נפתרו לעת הזו ואין עילה להתערבותנו. נעיר עם זאת כי נראה שהעותרת הצביעה על קושי אמיתי בכל הנוגע לקצב הטיפול בבקשות, הפוגע ביכולתה לתכנן את פעילויותיה מבעוד מועד. המשיבים אף עדכנו בהקשר זה כי יושב-ראש ועדת ההכרה מסר לעותרת שייעשה מאמץ להקדים את מועדי הטיפול בבקשות "על מנת להבטיח הליך מסודר של קיום הקורסים אצל העותרת". אכן, מן הראוי שהמשיבים יתנו דעתם לנושא זה ויפעלו לגיבוש נהלים ברורים ומפורטים בכל הנוגע למועד הטיפול בבקשות ההכרה של מוסדות דוגמת העותרת, על מנת שאלה יוכלו לתכנן כדבעי את שנת הלימודים.

תמיכות

17. העניין האחרון אליו יש להידרש הוא טענת העותרת כי המשיבים לא זיכו אותה בתמיכה לפי מבחן תמיכה 112 שעניינו "מרכזי מחקר, טיפוח ומתן שירותים מדעיים לספורט". העותרת טוענת בהקשר זה כי מדובר במבחן תמיכה ש"נתפר" במיוחד למידותיו של מכון וינגייט והוא היחיד שזכה בתמיכה מכוחו במשך השנים. המשיבים מצידם טוענים כי פסילתה של העותרת בעבר מקבלת תמיכה לפי מבחן תמיכה זה נבעה מטעמים עניינים וכי העותרת לא עמדה בקריטריונים שקבע מבחן התמיכה לעניין זה משום שהיא אינה מטפלת באוכלוסיית היעד הקבועה במבחן התמיכה (ספורטאים צעירים מחוננים ונבחרות לאומיות); היא אינה מוכרת על-ידי הוועד האולימפי והתאחדויות הספורט בישראל ובנוסף היא אינה מרכז המתמחה במתן שירותים בכל הנושאים הנזכרים במבחן התמיכה (אין לה מתקנים, היא אינה מספקת שירות של מגורים והיא אינה עוסקת בטיפוח שוטף של ספורטאים מצטיינים). העותרת חולקת על דברים אלה.

18. סעיף 3א לחוק יסודות התקציב, שכותרתו "תמיכות במוסדות ציבור" קובע כי חוק תקציב שנתי יקבע את הוצאות הממשלה לצורך תמיכה במוסדות ציבור; כי הוצאות הממשלה לצורך תמיכה במוסדות ציבור ייקבעו בכל סעיף תקציב בסכום כולל לכל סוג של מוסדות ציבור; וכי הסכום שנקבע בסעיף תקציב לסוג של מוסדות ציבור יחולק בין מוסדות ציבור הנמנים עם אותו סוג לפי מבחנים שוויוניים. למדינה נתון אפוא שיקול דעת רחב בכל הנוגע להענקת כספי תמיכות למוסדות ציבור על פי סדרי

העדיפות הלאומיים שהיא קבעה לעצמה אך היא מחויבת גם בעניין זה כמו בכל פעולותיה לקיים את הנורמות של המשפט המינהלי, לשמור על עקרונות של שוויון וסבירות ולחלק את התמיכות על פי קריטריונים ברורים ושיקולים ענייניים (ראו: בג"ץ 8418/03 אולפנא כפר פינס נ' משרד הפנים, פסקה 7 (לא פורסם, 4.7.2005); בג"ץ 7142/97 מועצת תנועות-הנוער בישראל נ' שר החינוך, התרבות והספורט, פ"ד נב(3) 433, 438-439 (1998); בג"ץ 1438/98 התנועה המסורתית נ' השר לענייני דתות, פ"ד נג(5) 337, 360-359 (1999); בג"ץ 5264/05 ישיבת "שבי שומרון" נ' שרת החינוך, התרבות והספורט (לא פורסם, 16.11.2005)). לאחרונה נפסק כי "הרשויות המבקשות לבסס את השוני הרלוונטי הנטען על-ידן חייבות להסתמך על שיקולים ענייניים, שבבסיסם שיקולים הנוגעים למהותה של הפעילות הנתמכת, להבדיל מן הגוף הזוכה לתמיכה..." (בג"ץ 11585/05 התנועה ליהדות מתקדמת בישראל נ' המשרד לקליטת עלייה, פסקה 11 (טרם פורסם, 19.5.2009); ראו גם עמדת השופט (כתוארו אז) מ' חשין בבג"ץ 6634/94 יקותיאל נ' השר לענייני דתות, פ"ד מט(5) 45 (1995)). במקרה דנן מבחן תמיכה 112 בוטל ואינו תקף עוד מאז סוף שנת 2008. גיבוש מבחן חלופי נמצא כיום בפני סיום ועל רקע זה לא מצאנו מקום לדון בתוכנו של מבחן התמיכה האמור לגופו, אך נבקש להעיר כי בהינתן העובדה שמכון וינגייט הוא המוסד היחיד שזכה לתמיכה מכוחו וכן נוכח הספק המבוסס שהעלתה העותרת בדבר יכולתו של גוף אחר כלשהו לעמוד בדרישות הקבועות בו, טוב עשו המשיבים משפעלו לביטולו ויפה שעה אחת קודם (לעניין זה ראו מכתבו של עו"ד אמנון דה-הרטוך מיום 25.9.2006 (ע/63); תרשומת שיחה טלפונית שנערכה בין נציג העותרת למר דודו מלכא יושב-ראש ועדת התמיכות מיום 16.12.2007 (ע/66); וכן נספח ע/38 לעתירה. להחלת עיקרון השוויון בכל הנוגע למבחני תמיכה וחלוקת כספים ראו גם: בג"ץ 3792/95 תאטרון ארצי לנוער נ' שרת המדע והאמנויות, פ"ד נא(4) 259 (1997); בג"ץ 1/98 כבל נ' ראש ממשלת ישראל, פ"ד נג(2) 241, 263 (1999)).

19. האם יש מקום לזכות את העותרת בתמיכה מכוח מבחן תמיכה 112 לגבי שנות העבר או להורות על סעד אחר בהקשר זה? לאחר שבחנו את מכלול נסיבות העניין הגענו לכלל מסקנה כי התשובה לכך היא בשלילה. המשיבים הדגישו בתגובתם כי מומחיותה של העותרת והרציונאל לקיומה הינם בהכשרת מורים לחינוך גופני בעוד שמכון וינגייט מומחיותו בספורט המקצועי והתחרותי, בהכשרת נבחרות ובהכשרת ספורטאים לאולימפיאדה וכדומה ופעילויות אלו מצריכות מומחיות וידע שונים לחלוטין. המשיבים הוסיפו והבהירו כי כפועל יוצא מכך נתמכה העותרת בשנת 2004 על-ידי משרד החינוך בסך של 24,695,259 ש"ח ובשנת 2005 בסך של 23,069,496 ש"ח (בעוד שמכון וינגייט נתמך על ידי משרד החינוך בסך של 9,317,000 ש"ח באותה

שנה). זאת ועוד, תקצוב העותרת בשנת הלימודים האחרונה על-ידי משרד החינוך עומד על 25,147,182 ש"ח ואילו מכון וינגייט נתמך על-ידי משרד הספורט בסך של 14,619,052 ש"ח בשנת 2008 והיקף ההתקשרויות החוזיות של משרד הספורט עם העותרת גדול מזה של המשרד עם המכון (בין המכון למינהל הספורט 1,459,946.91 ש"ח לעומת 2,519,659.38 עם העותרת). נוכח השוני הענייני שבין העותרת למכון, נוכח העובדה שהעותרת זכתה לתמיכות לא מבוטלות בשנים הרלוונטיות ונוכח העובדה שמבחן תמיכה 112 בוטל ואינו תקף עוד, אנו סבורים כי אין מקום להעניק לעותרת סעד המתייחס לשנות העבר.

סוף דבר

20. מכל הטעמים המפורטים לעיל אציע לדחות את העתירה, אך בהתחשב בטענות המוצדקות שהועלו בה ובשינויים שנוקטים המשיבים בעקבותיה, בין היתר, למניעת מצבים של ניגוד עניינים מוסדי ולהנהגת תבחינים ענייניים, מקצועיים ושוויוניים לחלוקת תמיכות, אוסיף ואציע לחבריי לחייב את המשיבים 1-6, ביחד ולחוד, בהוצאותיה של העותרת בגין אגרה וכן בשכר טרחת עורך דין בסך 10,000 ש"ח.

ש ו פ ט ת

השופט א' גרוניט:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת מ' נאור:

אני מסכימה.

שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת א' חיות.

ניתן היום, כ"א אב, תשס"ט (11.8.2009).

שופטת

שופטת

שופט